

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 6

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΣΙΜΩΝ ΒΟΛΙΒΑΡ»

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὁ Σίμων Βόλιβαρ ἤραξε παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κλίνει ἐπιχαρίτως ἡ πολίχνη Μαπίρα.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ἠθέλησαν νὰ ἐπωφεληθῶν τὴν ὥραν τοῦ λυκόφωτος καὶ νὰ ἐπισκεφθῶν τὴν ἀρκετὰ σημαντικὴν αὐτὴν πολίχνην τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς. Ὁ Παῦλος ἐπεθύμει πολὺ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ· ἀλλ' ὁ λοχίας ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον, — καὶ τὸ παιδίον δὲν ἐξῆλθεν, ὡς πάντοτε εὐπειθές.

Οἱ τρεῖς ἐταῖροι τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας δὲν μετενόησαν καθόλου διὰ τὴν ἐκδρομὴν των. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Μαπίρας, ἡ θία ἐκτείνεται ἐλευθερά ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν πρὸς βορρᾶν ἀπεράντων πεδιάδων, τῶν περιβαλλομένων ἀπὸ πρασίνην ζώνην δασῶν, ὅπου Ἰνδοὶ ἀνατρέφουν κτήνη, — ἡμίονους, ὄνους καὶ ἵππους.

Τὴν ἐνάτην ὥραν, ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐκοιμῶντο εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, ἀφ' οὗ ἔλαβον τὰς συνήθεις προφυλάξεις κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀπειροπληθῶν ἐντόμων.

Τὴν ἐπαύριον ἔδραχε ραγδαίως. Κανεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιὸς του διήλθον τὰς μακρὰς καὶ ἀνιάρως ἐκείνας ὥρας εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς πρύμνης, ὅπου εἶχον καταφύγη καὶ οἱ τρεῖς γεωγράφοι, συζητοῦντες τὸ αἰώνιον ζήτημα. Εἰς τὴν συζήτησιν ἔλαβον μέρος καὶ πολλοὶ τῶν συνεπιβατῶν, κηρυχθέντες ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ Ὁρενόκου.

— Καὶ τί σημασίαν ἔχουν ὅλ' αὐτά : ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης τὸν ἀνεψιὸν του, ὅταν οὗτος τῷ εἶπε περὶ τίνος συνεζήτητον. Εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς ὀνομάζεται ἓνας ποταμός, δὲν εἶνε πάντα νερὸ ποῦ τρέχει ἀπὸ πᾶνω πρὸς τὰ κάτω ;

— Αὐτὸ ἐννοεῖται. Οἷέ μου, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος· ἀλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχαν τέτοια ζητήματα, εἰς τί θ' ἐχρησίμευαν τότε οἱ γεωγράφοι ; καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν γεωγράφοι. . . .

— Πῶς θ' ἐμυνοῦντο γεωγραφίαν ; συνεπλήρωσεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

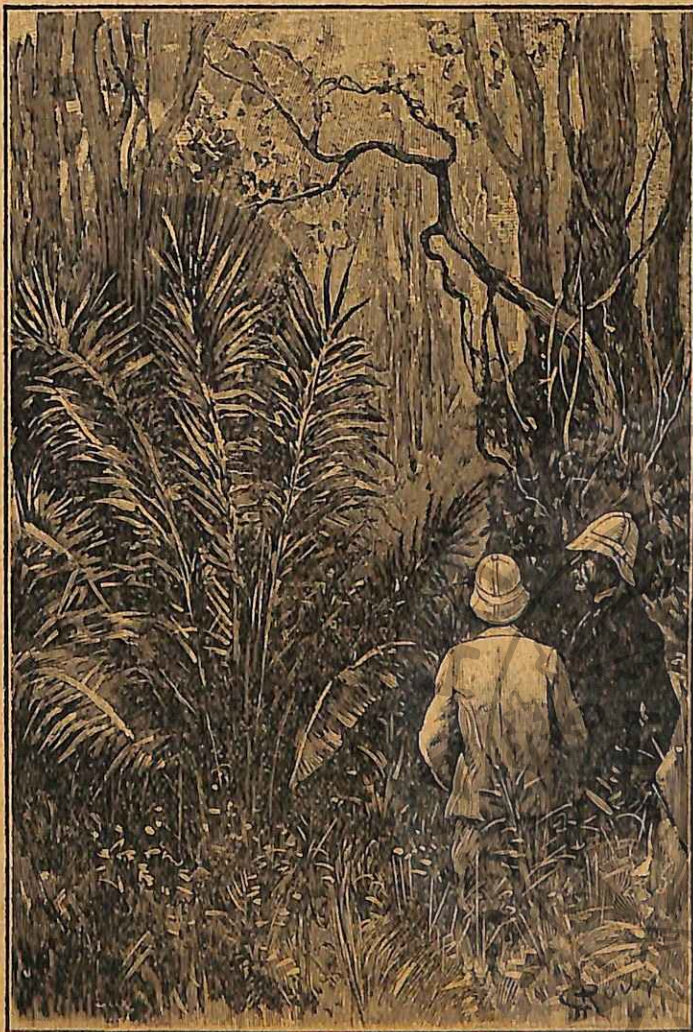
Ὅπωςδὴποτε, εἶνε εἰς φανερόν ὅτι θ' ἔχομε τὴ συντροφίαν αὐτῶν τῶν πολυλογάδων ὡς τὸν Ἅγιο Φερνάνδο !

Τῶνόντι, ἦρ πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τῆς Καϊκάρας καὶ πέραν, τὸ ταξίδιον θ' ἐγένετο ἀπὸ κοινοῦ, διὰ τίνος τῶν πλοιαρίων ἐκείνων τοῦ μέσου Ὁρενόκου, τὰ ὅποια, ὡς ἐν τῆς κατασκευῆς των, δύνανται εὐχερῶς νὰ πλέουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν στενῶν καὶ τῶν ρευμάτων τοῦ ποταμοῦ.

Ἐνεκα τῆς κακοκαιρίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ ἐπιβάται δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν τὴν νῆσον Τιγρίτταν. Εἰς ἀποζη-

μίωσιν ὅμως, ἔφαγαν, τῶσον εἰς τὸ πρόγευμα καθῶς καὶ εἰς τὸ γεῦμα, ὠραιότατους ἰχθῦς, ἀπὸ τοὺς ἀντακαιοὺς ἐκείνους τοῦ ποταμοῦ, οἱ ὅποιοι ἐκπέμπονται παστοί, κατὰ μεγάλαν ποσότητας, εἰς τὴν Βολιβάρην καὶ εἰς τὴν Καρακάσιν.

Τὰς τελευταίας ὥρας τῆς πρωῒας, τὸ ἀτμόπλοιον διήλθε πρὸς δυσμὰς τοῦ στομίου τοῦ Κάουρα. Ὁ Κάουρας εἶνε εἰς τῶν σημαντικωτέρων παραποτάμων τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς, κατερχόμενος ἐκ τῶν νοτιοανατολικῶν, διὰ μέσου τῶν χωρῶν τῶν Πανορές, τῶν Ἰνάων, τῶν Ἀρεβάτων, τῶν Ταπανίτων, καὶ διαδρέχει μίαν τῶν γραφικωτέρων κοιλάδων τῆς Βενεζουέλας. Τὰ παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ Ὁρενόκου χωρία κατοικοῦνται ὑπὸ μεγάλων πολιτισμένων καταγωγῆς ἰσπανικῆς, ἐν ᾧ τὰ μακρυνότερα παρέχουν ἄσυλον εἰς Ἰνδοὺς ἀγρίους ἀκόμη, τοὺς κτηνοτρόφους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται καὶ γ κ ο σ μ ε ρ ο ι, διότι συναζοῦν ἐπίσης καὶ

« Ἐπρεπεν ὅμως νὰ πᾶρω τὸ τουφέκι μου. » (Σελ. 46, στήλ. 6.)

τὸ φαρμακευτικὸν κόμμα. (γ κ ο μ α ν)

Ὁ Παῦλος διηλθεῖ πολλὰς ὥρας ἀν-
γινώσκων τὴν ἐκθεσιν τοῦ Σαρφανζών,
ὁ ὁποῖος, τῷ 1885, κατὰ τὸ πρῶτον τα-
ξιίδιον, ἀφῆκε τὸν Ὀρενόκον καὶ εἰσε-
χώρησε τολμηρῶς εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ
Κάουρα, ἐν μέσῳ φυλῶν ἀγρίων. Τού-
τους κινδύνους, τοὺς ὁποίους διέτρεξεν, ὁ Παῦ-
λος θά τοὺς συνήντα βεβαίως καὶ αὐτὸς,
καὶ μάλιστα σφοδρτέρους, ἂν ἦν ἀγκά-
ζετο νὰ ἀναπλεύσει τὸν ἄνω ποταμὸν. Ἀλ-
λά, θυμωζόμενος τὸ θάρρος καὶ τὴν δραστη-
ριότητα τοῦ τολμηροῦ συμπολίτου του,
ἠλπίζεν ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἐφαίνετο
ὀλιγώτερον θαρραλέος καὶ δραστήριος.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ἀνὴρ ἀν-
μαῖος, ἐν ᾧ ὁ Παῦλος ἦτο ἀκόμη νέος,
σχεδὸν παιδίον. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ τῷ ἐ-
δίδοε δύναμιν νὰ ψηφίσῃ τοὺς κόπους τοι-
οῦτου ταξιδίου καὶ νὰ το φέρῃ εἰς πέρας
αἰσίως!

Παρὰ τὸ στέμιον τοῦ Κάουρα, ὁ Ὀ-
ρενόκος ἔχει ἀκόμη μέγα τὸ εὖρος — πε-
ρίπου τρισηλίων μέτρων. — καὶ ἀπὸ
τριῶν ἡδὴ μηνῶν αἱ βροχαί, καθὼς καὶ
αἱ συμβολαὶ τῶν πολυκρίθμων παραπο-
ταμίων, εἶχον ἀνυψώσῃ τὸ ὕδωρ του ση-
μαντικῶς. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος τοῦ
Σίμου Βόλιβαρ ἔπρεπε νὰ
προχωρῇ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, διὰ
νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὰς ὑφάλους τῆς νήσου
Τουκουραγούας. Ἀλλὰ παρὰ τοὺς φό-
βους τῶν ἐπιβατῶν, πᾶς κίνδυνος ἀπε-
σοδήθη, καὶ τὸ ἐσπέρας ὁ Σίμου Βό-
λιβαρ, σῶος καὶ ἀβλαβής, ἤγ-
κυροδόλησεν εἰς ἓνα κόλπον τῆς δεξιᾶς
ὄχτης, εἰς τὸ μέρος τὸ λεγόμενον Λὰς
Βονίτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
ΕἶΝΕ Ο ΠΑΤΗΡ ΜΟΥ!

Εἰς τὸ Λὰς Βονίτας διαμένει ὁ στρα-
τιωτικὸς διοικητὴς τοῦ Κάουρα, δηλα-
δὴ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν διαβρέχει ὁ
σημαντικὸς οὗτος παραπόταμος. Τὸ χω-
ρίον κατέχει σχεδὸν τὴν αὐτὴν θέσιν, τὴν
ὁποίαν κατέειχεν ἄλλοτε ὁ ἰσπανικὸς ἱε-
ραποστολικὸς Σταθμὸς τῆς Ἀλταγκράς
τοιας. Οἱ ἱεραπόστολοι ὑπῆρξαν οἱ ἀλη-
θεῖς κατακτηταὶ τῶν ἰσπανοαμερικανι-
κῶν τούτων ἐπαρχιῶν, καὶ βλέπουν ζη-
λοτύπως τοὺς Ἀγγλοὺς, τοὺς Γερμα-
νοὺς, τοὺς Γάλλους, προσπαθοῦντας νὰ
προσηλυτίσουν τοὺς ἀγρίους Ἰνδοὺς τοῦ
ἐστωτέρου. Ἐκ τούτου ὑπάρχει πάντο-
τε φόβος συγκρούσεως.

Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς ἐγνώριζε
προσωπικῶς τὸν κ. Μιγκέλ. Μαθὼν ἐκ
τῶν ἐφημερίδων τὰ κατὰ τὴν ἀναχώρη-
σιν του διὰ τὸν ἄνω Ὀρενόκον, ἐσπευ-
σε νὰ ἐλθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου πρὸς ἐπίσκε-
ψιν του.

Ὁ κ. Μιγκέλ τῷ ἐπαρουσίασε τοὺς
δύο τοὺς φίλους. Ἀντηλλάχθησαν μετα-
ξὺ τῶν διάφορα φιλοφρονήματα, ἐγένετο
δὲ ἀποδεκτὴ μετὰ χαρᾶς ἡ πρόσκλησις

τοῦ διοικητοῦ διὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἐπαύ-
ριον, — διότι ὁ Σίμου Βόλιβαρ θὰ
ἐπέλπει μάλιστα τὴν μίαν ὥραν μετὰ με-
σημέριον, καὶ τὸ ἴδιον ἐσπέρας θὰ ἐφθα-
νεν εἰς Καϊάραν.

Τὴν ἐπαύριον λοιπόν, — 15 Αὐγού-
στου, — οἱ τρεῖς ἐταῖροι τῆς Γεωγραφι-
κῆς Ἐταιρείας μετέβησαν εἰς τὴν κατοί-
κιν τοῦ διοικητοῦ. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ αὐ-
τοῦ, ὁ λοχίας Μαρσιάλης εἶχε διατάξῃ
τὸν ἀνεψιόν του — κατὰ πρότασιν αὐτοῦ τοῦ
ἰδίου, — νὰ πορεύσθῃ, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ
περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς τοῦ Λὰς Βονίτας.

Τὸ χωρίδιον εἶνε μικρότατον, ἀποτε-
λούμενον ἀπὸ ὀλίγας καλύδας, διεσπαρ-
μέναι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρθρῶν τροπικῆς
βλαστήσεως. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπάρχουν συ-
στάδες δένδρων μεγαλοπρεπῶν, — δέν-
δρα μὲ κορμούς συνεστραμμένους ὡς τῆς
ἐλαίας καὶ συνεπασμένους μὲ φύλλα σκλη-
ρὰ καὶ βρώσιμα· ἄλλα μὲ ἄνθη μεγά-
λα ἀνοικτὰ ὡς ριπίδια· ἄλλα παράδοξα,
σχηματίζοντα ἑλὴ τριγύρω των, διότι ἔ-
χουν τὴν ιδιότητα νὰ πομπυλῶν τὸ ὕδωρ τοῦ
ἐδάφους ὥστε νὰ το καθίστοῦν ἐλῶδες
παρὰ τὴν ρίζαν των· ἄλλα μὲ μακροὺς
κλώνους, καὶ μὲ φύλλα λεπτοτάτης κα-
τασκευῆς καὶ ροδίνου χρώματος.

Εἰς τὰ δένδρα αὐτὰ, ἐπαίξαν, ἐσκήρ-
των, ἐπέτταν ἀγγεῖα ὀλόκληροι πιθήκων.
Οἱ πιθήκοι εἶνε ἐκτάκτως ἄσθονοι εἰς
τὴν Βενεζουέλαν, ὅπου ἀριθμοῦνται πε-
ρισσότερα ἀπὸ δεκαεξὶ εἴδη τετραχέριων
τόσον ἀβλαβῆ ὅσον θορυβώδη, — μεταξὺ
δὲ αὐτῶν καὶ οἱ πιθήκοι ἐκεῖνοι οἱ φωνα-
κλάδες, οἱ λεγόμενοι ἀλινάτοι ἢ
ἀραγονάτοι, αἱ κραυγαὶ τῶν ὁποίων
τρομάζουν τόνον τοὺς μὴ ἔχοντας πείραν
τῶν τροπικῶν θασῶν.

— Ἐπρεπε ὅμως νὰ πάρω τὸ τουφέ-
κι μου! εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης πρὸς
τὸν ἀνεψιόν του, ἐν ᾧ διέσχιζον τοὺς πυ-
κνοὺς θάμνους, ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα.
— Τί; γὰρ νὰ σκοτώσῃς πιθήκους;
ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Πιθήκους ὄχι. . . Ἄν ἀπαντή-
σωμε ὅμως κανένα ζῶον περὶ ἐπίροδο;
— Ἡσύχας, θεῖέ μου. Πρέπει νὰ πο-
μακρυνθῇ κανεὶς πολὺ ἀπὸ τὰ σπίτια,
διὰ νὰ παντήγῃ θηρία. . . Κρῦψε τὴν
ὄρεξί σου γι' ἀργότερα. . .

— Ἀδιάφορον! ὁ στρατιώτης δὲν πρέ-
πει νὰ βγαίνει ποτὲ χωρὶς τὸ ὅπλο του,
καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἔκαμα σήμερον, μοῦ ἄξι-
ζε τιμωρία.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν θὰ μετε-
νόει διὰ τὸ λάθος του. Ὁ Παῦλος ἔλεγε
τὴν ἀλήθειαν. Τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα αἰλου-
ροειδῆ, — τίγρεις, λέοντες, πάνθηρες,
ἀγριόγχοι, — συγχάζουν κατὰ προτίμησιν
τὰ πυκνὰ δάση τοῦ ἄνω Ὀρενόκου. Ἐδῶ
ἤμπορούσε κανεὶς νὰ συναντήσῃ τὸ πο-
λὺ καμμίαν ἄρκτον εἰρηνικὴν, τρεφομέ-
νην μόνον μὲ ἰχθὺς καὶ μὲ μέλι, ἢ κα-
νένα δεινὸν βραδυπόδα, ζῶον ἐπίσης

ἀκίνδυνον. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ αὐτὰ δὲν
ἐφάνησαν· καὶ μόνον μερικὰ δεῖλὰ τρω-
κτικὰ ἀπῆντησαν ὁ λοχίας Μαρσιάλης
καὶ ὁ Παῦλος κατὰ τὴν ἐκδρομὴν των.

Ὅσον διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περι-
χῆς, οὗτοι ἦσαν ὡς ἐπιτοπλεῖστον μιγά-
δες, ἐκτὸς ὀλίγων Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι εἰ-
χον τάσιν νὰ κρύπτονται μᾶλλον εἰς τὰ
βόθρα τῶν ἀχυρίνων καλυδῶν ἢ νὰ φαί-
νωνται ἔξω, — προπάντων αἱ γυναῖκες καὶ
τὰ παιδιά. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐπροχώ-
ρουν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ὁ Θεὸς
καὶ ὁ ἀνεψιὸς θὰ συνήντην τοὺς ἀγρίους
ἰθαγενεῖς τοῦ Ὀρενόκου, καὶ τότε βε-
βαίως ὁ Μαρσιάλης θὰ ἔκκαμνε καλὰ νὰ
μὴ λησμονῇ ποτὲ τὴν καραμβίναν του. . .

Μετ' ἀρκετὰ κοπιώδη ἐκδρομὴν τριῶν
ὁλοκληρῶν ὥρων ἀνὰ τὰ περίχωρα τοῦ
Λὰς Βονίτας, ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο εἰς
τὸ ἀτμόπλοιον, διὰ νὰ προγευματίσουν.
Τὴν ἰδίαν ὥραν, οἱ κ. Μιγκέλ, Φέ-
λιπ καὶ Βαρίνας, παρεκάθηοντο εἰς τὴν
τρόπεζαν τοῦ διοικητοῦ.

Τὰ φαγητὰ δὲν ἦσαν ἔκτακτα. — καὶ
μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ ἓνα διοικητὴν ἐ-
παρχίας δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς
βασιλικὴν πολυτέλειαν, — ἀλλ' ἡ δε-
ξιὸς ἦτο ἐγκάρδιος καὶ εἰλικρινής. Ὁ
μὴλησαν φυσικὰ περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν
τριῶν γεωγράφων, ὁ δὲ διοικητὴς, συνε-
τὸς ἄνθρωπος, δὲν ἐσπευσε νὰ κηρυχθῇ
οὔτε ὑπὲρ τοῦ Ὀρενόκου, οὔτε ὑπὲρ τοῦ
Γουαδιάρη ἢ τοῦ Ἀταβάπου. Τὸ ζή-
τημα εἶνε ὅτι ἡ συνομιλία δὲν κατέληξεν
εἰς φιλονεικίαν· διὰ νὰ πορεύῃ τοῦτο,
πολλάκις ὁ διοικητὴς τὴν ἐστρεψε δε-
ξιῶς ἐπ' ἄλλο ἀντικείμενον.

Οὕτω, μίαν στιγμὴν, ἐν ᾧ αἱ φωναὶ
τῶν τριῶν γεωγράφων προσελάμβανον
ἐντασιν ἐπικίνδυνον, αἶφνης ὁ διοικητὴς
τοὺς ἠρώτησε:

— Γνωρίζετε, κύριοι, ἂν μεταξὺ τῶν
ἐπιβατῶν τοῦ Σίμου Βόλιβαρ
ὑπάρχουν τινές, σκοπεύοντες νὰ ἀναπλεύ-
σουν τὸν Ὀρενόκον ἕως ἐπάνω;

— Δὲν εἰξεύρομεν, ἀπῆντησεν ὁ κ.
Μιγκέλ. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ περισσό-
τεροι λοχαγῶν νὰ σταματήσουν εἰς
τὴν Καϊάραν.

— Ἰσως ἐκεῖνοι οἱ δύο Γάλλοι πρό-
κειται νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδιον
διὰ τοῦ Ὀρενόκου, — παρετήρησεν ὁ κ.
Βαρίνας.

— Δύο Γάλλοι; ἠρώτησεν ὁ διοικη-
τὴς.

— Μάλιστα, ἀπῆντησεν ὁ κ. Φέλιπ·
ἓνας γέρον μ' ἓνα παιδί· ἐπεδιβάσθησαν
ἀπὸ τὴν Βολιβάρην.

— Καὶ ποῦ πηγαίνουν;

— Κανεὶς δὲν εἰξεύρει, ἀπῆντησεν ὁ
κ. Μιγκέλ, διότι δὲν εἶνε πολὺ ὁμιλητι-
κοί. Ἀμὰ θελήσῃ κανεὶς νὰ συνομιλήσῃ
μὲ τὸν νέον, ἀμέσως ὁ γέρον ὁ ὁποῖος
ἔχει ἐξωτερικὸν ἀπομάχου στρατιωτι-
κοῦ, παρεμβαίνει, καὶ ἂν ἐπιμένῃ κανεὶς,

διατάσσει τὸν ἀνεψιόν του, — διότι φαί-
νται ὅτι εἶνε ἀνεψιὸς του. — νὰ πομπυ-
λῶν εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Εἶνε Θεὸς ἐπέ-
χων ὅσον κηδεμόνος. . .

— Καὶ λυποῦμαι τὸ δυστυχισμένον
παιδί ποῦ ἐπεσεν εἰς τὴν κηδεμονίαν του.
εἶπεν ὁ κ. Βαρίνας, διότι ὑποφέρει πολὺ
ἀπὸ τοὺς σκαιοὺς αὐτοὺς τρόπους, καὶ
μάλιστα πολλὰς φορὰς μοῦ ἐφάνη ὅτι εἰ-
δα δάκρυα εἰς τὰ μάτια του. . .

Ἀλήθεια; ὁ κ. Βαρίνας εἶδε τέτοιον
πράγμα; Ἰσως· ἀλλ' ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ
Παύλου δακρύζον ἀκόμα, τοῦτο συμ-
βαίνει διότι ὁ νέος συλλογίζεται τὸ μέλ-
λον, τὸ μέγα ταξίδιον, τὰς ἀπογοητεύ-
σεις, αἱ ὁποῖαι ἴσως τὸν ἀναμένουν, —
καὶ ὄχι διότι ὁ λοχίας Μαρσιάλης τὸν
μεταχειρίζεται μὲ τραχύτητα. Ὡς πρὸς
τὴν αἰτίαν τῶν δακρύων, οἱ ξένοι βέ-
βαια ἠπατώντο. . .

— Ὅπως δὴ ποτε, ὑπέλαθεν ὁ κ. Μι-
γκέλ, ἀπέψι θὰ μάθωμεν τέλος πάντων
ἂν οἱ δύο Γάλλοι σκοπεύουν νὰ προχω-
ρήσουν εἰς τὸν ἄνω Ὀρενόκον. Καὶ τοῦ-
το δὲν θὰ με ἐξέπληττε, διότι ὁ μικρὸς
συμβουλευεταὶ ἀκαταπαύστως τὸ βιβλίον
τοῦ συμπολίτου του ἐκείνου, ὁ ὁποῖος
κατῳρῶσε πρὸ τινων ἐτῶν νὰ φθάσῃ
εἰς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ. . .

— Δηλαδή, ἂν εὑρίσκωνται εἰς τὴν
Σιέρραν Παρίμαν! ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέ-
λιπ, θεωρήσας καθήκον του νὰ κάμῃ
αὐτὴν τὴν ἐπιφύλαξιν, ὡς κοματάρχης
τοῦ Ἀταβάπου.

— Καὶ ἂν δὲν εὑρίσκωνται εἰς τὰς
Ἄνδεις, ἀνέκραξεν ὁ κ. Βαρίνας, εἰς τὸ
ἴδιον μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον πηγάζει ὁ πα-
ραπόταμος, ὁ ἐσφαλμένως καλούμενος
Γουαδιάρης. . .

Ὁ διοικητὴς ἐννόησεν ὅτι θὰ ἤρχιζε
πάλιν ἡ συζήτησις, καὶ διὰ νὰ δώτῃ ἄλ-
λην τροπὴν:

— Κύριοι, εἶπε πρὸς τοὺς ξένους του·
αὐτοὶ οἱ δύο Γάλλοι, αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ
ὁ ἀνεψιός, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ ὤμι-
λήσατε, κινοῦν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον
μου. Ἄν δὲν σταματήσουν εἰς τὴν Καϊ-
άραν, ἂν δὲν εἶνε διὰ τὸν Ἀγίον Φερ-
νάνδον τοῦ Ἀπούρη, ἂν σκοπεύουν τέλος
πάντων νὰ ἐξακολουθήσουν ἀναπλέον-
τες τὸν ποταμὸν, εἶμαι πολὺ περίεργος
νὰ μάθω πρὸς ποῖον σκοπὸν θὰ το κά-
μουν. Οἱ Γάλλοι εἶνε τολμηροί, τὸ ὁμο-
λογῶ, εἶνε θαρραλέοι ἐξερρηνηταί· ἀλλ'
αἱ χῶραι αὐταὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς
ἀρκετὰ θύματα τοῖς ἐστοίχισαν ὡς τώ-
ρα. . . Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ὁ κ.
Σαρφανζὼν κατῳρῶσε νὰ φθάσῃ μέχρι
τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου. . .

— Ἄν εἶνε ὁ Ὀρενόκος! διέκοψεν ὁ
κ. Βαρίνας, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε, βλέπετε,
εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Ἄν εἶνε! προσέθεσε καὶ ὁ κ. Φέλιπ.
(Ἐπετα: συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΛΑ νὰ ἡ-
ξυρα εἰς
ποῖον στρα-
τηγὸν καὶ
κατακτητὴν
ἀνῆκε, καὶ
ἀπὸ ποίας
πόλεις ἤρ-
πασε τὸν θη-
σαυρόν του,
καὶ ποῦ τὸν
μετέφερε καὶ
πότε, τὸ

πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐναυάγησε τότε παρὰ
τὰ Ἀντικύθηρα, καταδιωχθὲν βεβαίως
ἀπὸ τὸν ἐξοργισμένον Ποσειδῶνα. . .

Οἱ σοφοὶ ἀρχαιολόγοι, ὅσοι ἐπεσκέ-
φθησαν καὶ ἐξήτασαν τὸν Θησαυρόν, ὁ
ὁποῖος εἶνε πρὸς τὸ παρὸν ἐκτεθειμένος
εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, δὲν
μας λύνουν θετικῶς τὰς ἀπορίας ταύτας.

Εἰκασίας κάμνουν μόνον, χωρὶς καὶ νὰ
συμφωνοῦν μεταξὺ των. Το βέβαιον εἶνε,
ὅτι αἰῶνας ὀλοκλήρου ἢ ἐλληνικῆς θά-
λασσης διεφύλαξεν εἰς τὰ βόθρα τῆς φι-
λοστοργίας τὰ μαρμάρια καὶ χάλκινα αὐ-
τὰ ἀγάλματα, διὰ νὰ τὰ ποδώτῃ σήμερον
εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ὅτι πολλὰ ἐκ
τῶν κειμηλίων αὐτῶν εἶνε ἔργα τέχνης
μεγάλης, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ πολυτι-
μότερα, τὰ ὁποῖα σώζονται εἰς τὸν κόσμον.

Οἱ Συμachi δὲται, οἱ ὁποῖοι, μὲ κό-
πον, μὲ ἡρωϊσμόν, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς
των, ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῶν
Ἀντικυθήρων τὰ καλλιτεχνήματα, εἰμ-
ποροῦν νὰ καυχῶνται ὅτι προσέφεραν εἰς
τὴν πατρίδα των μεγάλην ἐκδούλευσιν.
Μετ' ὀλίγον, τὰ συντρίμματα ταῦτα, συγ-
κολλώμενα, συμπληρούμενα, καθαρίζόμε-
να, θὰ στολισοῦν ἀπαράμιλλως τὸ Μου-
σεῖόν μας, ὁ δὲ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους,
τὸ θαυμασιόν ἄγαλμα τῆς Ὀλυμπίας,
εὑρίσκει σήμερον ἀδελφὸν ὁμοτίμον εἰς
τὸν χαλκὸν Ἑρμῆν τῶν Κυθήρων.

Τὸ μέγα τοῦτο ἄγαλμα, τὸ σημαντι-
κώτερον ἐκ τῶν εὐρημάτων, ἐπροκάλε-
σεν ἐνθουσιασμὸν εἰς ὅλον τὸν ἀρχαιολο-
γικὸν κόσμον, καὶ ἐθεωρήθη ὡς τὸ κάλ-
λιστον τῶν σωζομένων χαλκῶν ἔργων
τῆς ἀρχαιότητος, ἐφ' ὅμιλλον κατὰ τὴν
ἀξίαν πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους
καὶ ἀνώτερον τοῦ περιφήμου χαλκοῦ ἀ-
γάλματος τοῦ Ἰέρωνος τῶν Δελφῶν. Ὁ
κ. Καθβαδίας, ὁ σοφὸς μας ἀρχαιολό-
γος, συμπεραίνει ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Δ'
πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. ἦτοι τῆς ἐποχῆς
τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Λυσίπου,
προσθέτει δὲ ὅτι, εἰς τοῦτο καθὼς καὶ εἰς
τὸν Ἑρμῆν τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἀριστοῦρ-
γημα τοῦ Πραξιτέλους, οἱ φιλόκαλοι

θᾶνευρίσκουν τὸν τελειότερον τύπον τοῦ
ῥαίου.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ σπουδαιότητος τοῦ-
του ἀγάλματος, ὁ Θησαυρὸς τῶν Κυθή-
ρων περιλαμβάνει καὶ ἄλλα ἀκόμη μαρ-
μάρια καὶ χάλκινα μεγάλης ἀξίας, μίαν
πωγωνοφόρον κεφαλὴν, ἐν ἁγάλμα νεα-
νίου «ἀποσκοποῦντος» — ὡς ὀνομάσθη
ἐξ ἀρχῆς, ἂν καὶ ἡ στάσις του δὲν εἶνε,
λέγουσιν, στάσις ἀνθρώπου κυττάζοντος
ἀνῆκε, καὶ ἀπὸ ποίας πόλεις ἤρ-
πασε τὸν θη-
σαυρόν του,
καὶ ποῦ τὸν
μετέφερε καὶ
πότε, τὸ

καὶ ἡ ἀνελευσίς τοῦ Θησαυροῦ δὲν ἐ-
τελείωσεν ἀκόμη. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ
πυθμὴν τῆς θαλάσσης εἶνε ἐπικληνής,
καὶ οἱ δὲται εἶνε βέβαιοι ὅτι πολλὰ ἀ-
γάλματα θὰ ἐκύλισαν καὶ θὰ εὑρίσκων-
ται εἰς ἄλλο μέρος, ἐκεῖ πλησίον. Ἐπει-
τα ὑπάρχουν καὶ τεμάχια γυναικῶν εἰς τὴν
ἄμυν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνελ-
κυσθοῦν μὲ τὰ συνήθη μηχανήματα, καὶ
δι' αὐτὸ θὰ φέρουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην τε-
λειότερα καὶ ἰσχυρότερα.

Ὡστε δὲν εἶνε ἀπίθανον, ὅτι ὁ πυθμὴν
τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντικυθήρων μᾶς ἐ-
πιφυλάσσει ἀκόμη μεγαλητέρας ἐκπλή-
ξεις, ἀκόμη θαυμαστότερα καλλιτεχνή-
ματα.

Δόξα εἰς τὸν Ποσειδῶνα, τὸν ἐνάλι-
ον Θεόν, ὁ ὁποῖος ἠγανάκτησε διὰ τὴν
βάρβαρον ἀρπαγὴν τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἡ-
ρώων, καὶ κατεδίωξε τὸ πλοῖον, τὸ ὁ-
ποῖον τοὺς ἐξεπάτρινε καὶ ἐξήγγειρε κατ'
αὐτοῦ τοὺς ἀνέμους, καὶ το συνέτριψε
καὶ το ἐθύσε, καὶ παρέλαβε τὸν Θησαυ-
ρόν καὶ τὸν ἐκρύψεν εἰς τὸ σκοτεινὸν βά-
θος τῶν ὑγρῶν τοῦ Ἀνακτόρου. . . ὁπόθεν
εἰς Συμάχους δότας ἐπεφυλάσσετο ἡ τι-
μὴ νὰ τὸν ἀνασύρουν πάλιν εἰς τὸ φῶς
καὶ νὰ τὸν δωρήσουν, — μέγα δῶρον, —
εἰς τὴν Πατρίδα!

Σὰς ἀσπάσομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Σὲ κάθε δένδρου τὰ ψιλά,
τὰ πράσινα κλωνάρια,
Λάμπει τῆς νύχτας ἡ ὁροσιά
Στοῦ ἡλίου τὴ φωτολουσιά,
Ὡς ἄν μαργαριτάρια

Σὲ σένα, κυπαρίσσι μου,
δένδρο μου ἀγαπημένο,
Μὲ δάκρυ μοιάζει, ποῦ κυλᾷ,
Γεμάτο πίκρα, σιγαλά,
Σὲ πρόσποπο θλιμμένο

Καὶ σὺ μόνον στέκεσαι
ἐπὶ τῇ γελαστῇ τῇ Φύσιν,
Σὰν ὅποιον ἔχει συμφορὰ
Μέσα ἐπὶ τὴν ξένη τὴν χαρὰ,
Ψιλό μου κυπαρίσσι! . .

ΔΡΙΑΝΝΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η. Κ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Τυχόν 'Αθρόου Βραβείου υπό το ψευδώνυμον
Δοξίας
(Ιδ. Διαπλάσιν 1900, σελ. 435.)

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).
ΟΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Όπωςδήποτε, όταν ο κ. Βώρκε της είπεν ότι θά γίνη ή μικρά οικόδεσποινα, αὐτὸς ὁ τίτλος, αὐτὴ ἡ πομπώδης φράσις τῆς εἰσιζέται φαίνεται κάποιαν εὐαίσθητον χορδὴν, τῆς ἔκαμεν ἀμέσως ἐντύπωσιν. Ἐσήκωσε τὸ ξαθὸν κεφάλι της, ἐπῆρεν ὕψος σπουδαῖον, καὶ τριγυρίζουσα τὸ δωμάτιον, καμαρωτὴ καὶ χαρούμενη, ἐλέγετο:

— Ἡ Ρόζα εἶνε ἡ μικρά οικόδεσποινα! Ἡ Ρόζα εἶνε ἡ μικρά οικόδεσποινα! Ὁ θεὸς Ἄρχης τὴν ἐδόλεπε κ' ἐγελούσε μετ' ἡν καρδίαν του. Ἀπὸ τότε ἐσχημάτισεν ἐνδομύχως τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο προικισμένον μ' ἔκτακτον εὐφύϊαν.

Όταν ἡ Βριγίτα ἦλθε νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς του διὰ τὸ γεῦμα, τῇ ἀνῆγγεν ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψιν ποῦ εἶχε κάμῃ τὴν νύκτα:

— Ἡ μικρούλα εἶνε κόρη τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μοῦ τὴν ἐστὲλλεν ἐδῶ, καὶ τὸ πλοῖον ἐναυάγησε. Τώρα, Βριγίτα, πρέπει νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ οἰκονομηθῶν τὰ πράγματα εἰς τὸ σπιτί. Θὰ μείνῃ ἐδῶ, βλέπεις καὶ θὰ μας χρειασθῇ μιὰ νταντά.

— Ἐγὼ! ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ νταντά της! ἀνέκραξεν ἡ Βριγίτα, συγκεκινημένη. Ἀλλὰ δὲν μας χρειάζεται. Ποτὲ δὲν θὰ φέσω σὲ ξένη χερία τὸ κοριτσάκι, ποῦ ἐκοιμήθηκε τὴ νύκτα ἐστὶν κρεβάτι μου καὶ μου ἔχαμογέλασε τὸ πρῶτον ὡς ἀν-

γελάκι ποῦ εἶνε. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ νταντά! — Σὺ, Βριγίτα; εἶπεν ὁ κ. Βώρκε ἐκπληκτος. Καὶ ἐγὼ τί θὰ γίνω; ποῖος θὰ κυττάξῃ τὸ σπιτί;

— Μὰ δὲν εἶνε δύσκολο πρᾶγμα νὰ κυττάξῃ κανεὶς τὸ σπιτί καὶ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἐγνοία τοῦ παιδιοῦ, ἀπήντησεν ἡ ἀγαθὴ Βριγίτα. Πάρτε κανένα καλὸ καὶ ἐργατικὸ κορίτσι μετ' ἡμέρα, νὰ με βοηθῇ, καὶ ἄλλα τίποτε δὲν χρειάζεται. "Ὅχι, κύριέ μου," τὸ παιδί δὲν το ἀφίνω σὲ ξένη· αὐτὸ δὲν θὰ το κάμω ποτέ.

Ὁ κ. Βώρκε, πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν συνδυασμὸν αὐτὸν, μετ' ὅποιον θὰ οἰκονομούντο πρὸς τὸ παρὸν τὰ πράγματα, ἔκρινεν ἐν τούτοις καλὸν νᾶνακοινῶσιν ἀμέσως εἰς τὴν Βριγίταν ἐν ἄλλο σχέδιον, τὸ ὅποιον εἶχε κατὰ νοῦν:

— Ἀς γίνῃ λοιπὸν ὅπως εἶπες, Βριγίτα, προσωρινῶς, καὶ ἀργότερα πέρνομεν διὰ τὴν μὲς Ρόζαν μιὰν οἰκοδιδασκάλισσαν. Πῶς σου φαίνεται; Θὰ τρώγῃ μαζί της, θὰ τῆς κάμνῃ μάθημα, θὰ τὴν βγάξῃ περίπατο. Καὶ ἐστὶν σὺ θὰ ἔχῃς πάλι καιρὸ νὰ κάμνῃς, ὅτι ἔκαμενες ὡς τώρα.

— Καλὰ καὶ ἀγία εἶνε αὐτά, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Βριγίτα. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε πολὺ νωρίς γιὰ νὰρχισῃ ἡ κυρία Ρόζα μαθήματα!

— Ἐννοία σου, Βριγίτα, καὶ δὲν θὰρχισῃ, παρὰ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ μαθήματα, πάντα θὰ μας χρειασθῇ κάποιος νὰ τὴν ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ τῆς κάμνῃ συντροφίαν. Σήμερα αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ εἶσαι σὺ, ἀργότερα θὰ πάρωμεν διδασκάλισσαν. Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ φύγω διὰ τὸ Δικαστήριον. Σοῦ ἀφίνω λοιπὸν τὸ παιδί, καὶ κάμε, ὅτι ξεύρης.

Καὶ ὁ θεὸς Ἄρχης ἐστράφη διὰ νὰ ποῦ χαιρετίσιν τὴν ἀνεψίαν του. Ἀλλὰ τότε ἡ Ρόζα διεμαρτυρήθη ζωηρῶς. "Ὁθελε καὶ καλὰ νὰ ὑπάγῃ μαζί του." Ἐλέγεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ θεὸς Ἄρχης καὶ ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνεψία τοῦ κ. Βώρκε. Λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσῃ, λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀρῇ μαζί του. Καὶ ὁμιλοῦσα ὁλονὴν μετ' ἐκτετατὴν ζωηρότητα, τὸν ἐκρατοῦσε μετ' ἡν γερὰ τῆς σφικτά, εἶχε κρεμασθῇ σχεδὸν ἐπάνω του, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολληθῇ μετ' ἑαυτὴν τρόπον! Ὁ δυστυχὴς θεὸς τὰ ἔχασεν, ἔρριπεν τριγύρω του βλέμματα ἀπληκτισμένα, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ δαμάσῃ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἐξέγερσιν τοῦ παιδικοῦ πείσματος.

— Μὰ τί εἶνε αὐτά, κυρία Ρόζα, ἀνέκραξεν ἡ Βριγίτα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐντρέπομαι γιὰ λογαριασμὸν σας... Ἀφῆστε γρήγορα τὸ θεῖόν σας νὰ πάγῃ ἐστὶ δουλειὰ του!

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ τραθήξῃ διὰ τῆς βίαις τὴν μικρὰν πεισματάραν.

Ἀλλ' ὁ κ. Βώρκε παρετήρησε μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι οὔτε θυμὸς οὔτε κα-

κία ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς Ρόζας. Ἐφαίνετο μᾶλλον ὅτι τὸ χαϊδεύμενον παιδί, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἀπεσπᾶσθη ἀποτόμως ἀπὸ ὅσους ἐγνώρισε καὶ ἠγάπησεν ἕως τώρα, ἐφοβεῖτο νὰ χωρισθῇ, ἐστὼ καὶ διὰ μιὰν στιγμὴν, ἀπὸ τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε δεῖξῃ ἀγάπην καὶ καλωσύνην.

Διὰ τοῦτο τῇ ὠμίλησε μετ' ἐνδομύχως, τὴν καθυστάσας ὅσον ἡμποροῦσε, τῆς ἐξήγησεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος τὴν νῦν νὰ τὴν ἀφίσῃ, ἀλλ' ὅτι τὸ βράδυ πάλιν θὰ ἐπέστρεφε, καὶ ὅτι ἡ Βριγίτα θὰ τὴν ἐπεριποιεῖτο καλὰ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του.

— Μὰ μάγαπᾷς; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ρόζα.

Καὶ ὅταν ὁ θεὸς Ἄρχης τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πολὺ-πολὺ, ἡ Ρόζα τὸν ἀφίσε νὰ φύγῃ χωρὶς δυσκολίαν. Ἀλλ' ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ ἀκόμη καὶ νὰ τὸν βλέπῃ ὥς τὸ δυνατόν περισσότερον, ἐκτυποῦσε δὲ τὸ γυαλὶ μετ' ἡν δακτυλάκια της, ἕως ὅτου ἐστράφη ἐκεῖνος καὶ τῆς ἐνεύσε μετ' ἡν κεφαλὴν, μειδιῶν.

Ἡ πρώτη αὐτῇ ἡμέρα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πλατείας Φιτισούλλιαμ, ἐφάνη εἰς τὴν Ρόζαν μακρὰ κάπως καὶ μελαγχολικὴ. Διὰ μόνον διασκεδάσιν εἶχε τὴν συντροφίαν τῆς Βριγίτας, ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ οἰκονόμος, μετ' ἡν φροντίδας τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἡμποροῦσε νὰ μένῃ μαζί της, παρὰ ὅταν εὕρισκε καιρὸν. Ἐν τούτοις ἡ Ρόζα ἐφαίνετο συνευρισμένη νὰ τα καταφέρῃ μόνῃ της, καὶ ἔπαιζεν ἡσυχα ἡσυχα μετ' ἡν παιγνίδια ποῦ ἦσαν μέσα εἰς τὴν βαλίτζαν, ἢ ἔκαμεν ἄλλα τῆς στιγμῆς καὶ τῆς φαντασίας της.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς Βριγίτας ἐμεγάλωνε, καὶ πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ κ. Βώρκε, εἶχεν ἤδη σχηματιστῇ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Ρόζουλα ἦτο τὸν ὁραϊότερον, τὸ ἐξυπνότερον καὶ τὸ πλέον χαριτωμένον παιδάκι, ἀπ' ὅσα εἶχεν ἰδῇ εἰς τὴν ζωὴν της.

Τὰς ἀκουλούθους ἡμέρας, ὁ κ. Βώρκε ἔκαμε τὰδύνατα δυνατὰ διὰ νᾶνακα λύψῃ τὸν ναύτην, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρῃ τὸ παιδί· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἴχνος του, καὶ γὰρ τὸν τεκμήριον, αἱ ἐρευνᾶν τοῦ δικηγόρου ἀπέμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μιὰ ἐφημερίδα ἐδημοσίευσεν ἄρθρον, περιγράφον τὸ ναυάγιον τῆς Λεουκῆς Περιστερᾶς, ἀτμοπλοίου προερχομένου ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται, περὶ τοὺς δώδεκα, εἶχον πνιγῇ, — ἐλέγετο, — διότι αἱ λέμβοι, εἰς τὰς ὁποίας εἶχον καταφύγῃ, κατεποντίσθησαν. Ὁ κ. Βώρκε ἔγραψεν ἀμέσως εἰς διαφόρους ἀτμοπλοῦκας ἑταιρείας τῆς Νέας Ζηλαντίας, ἐλπίζων νὰ λάβῃ καμμίαν ἄλλην πληροφορίαν

περὶ τοῦ ναυαγίου. Δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τίποτε ἱκανοποιητικόν. Τὸ πλοῖον ἦτο ἐμπορικόν, μικρᾶς χωρητικότητος, τοῦ ὁποίου μόνον τὰ συντρίμματα ἀπέμεινον. Ὅσον διὰ τὰς λέμβους, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον θέσιν ναῦται καὶ ἐπιβάται, καμμία δὲν ἀνεφάνη. Κατὰ συνέπειαν, συνεπείρουν ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε διαφύγῃ τὸν θάνατον. Ὅπωςδήποτε, δύο ἢ τρεῖς τῶν δυστυχῶν ναυαγῶν πιθανὸν νὰ ἐσώθησαν ἀπὸ πλοῖον περαστικόν. Ἀλλὰ καμμία εἰδήσις δὲν το ἐπεβεβαίωσε.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

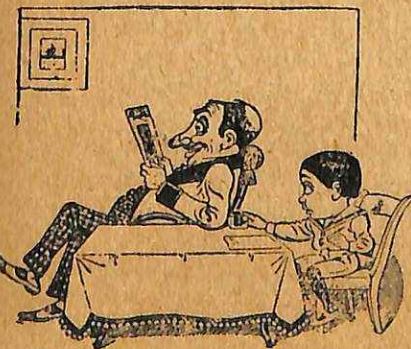
ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥ

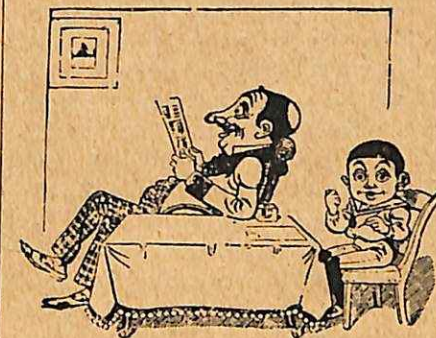
Ὁ Γιαγκος γράφει. Ὁ πατέρας του διαβάει. Ὁ Γιαγκος εἶνε πονηρός. Ὁ πατέρας του εἶνε ἀγαθός. Ὁ Γιαγκος γράφει τὴν Ἐκθεσίν του. Ὁ πατέρας του διαβάει... τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως».

Μὴν ἀπορήτε δι' αὐτό. Ἀλήθεια, διὰ τὸν Γιαγκὸν καὶ διὰ τὰδελφία του λαμβάνουν τὴν «Διαπλάσιν» εἰς τὸ σπιτί· ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας τὴν διαβάει τακτικά, πρῶτον διὰ νὰ βλέπῃ, σὺν καλῶς πατέρας, τί διαβάξουν τὰ παιδιὰ του, καὶ δεύτερον διότι εὕρισκε γούστον, — τὸσον μάλιστα, ὅσον δὲν εὕρισκε ἴσως ὁ Γιαγκος του, ὁ ὁποῖος προτιμᾷ τὰ κακὰ παιγνίδια ἀπὸ τὰ καλὰ ἀναγνώσματα...

Εἶνε ἑορτὴ, καὶ ὁ Γιαγκος φορεῖ τὰ καλὰ του φορέματα. Δὲν προσέχει ὅμως πολὺ, κ' ἐκεῖ ποῦ γράφει, ἡ πέννα του στάζει πότε ἐστὶ χαρτί του, πότε ἐστὶ τραπέζονδουλο, καὶ τέλος ἐπάνω ἐστὶ πανταλόνι του.

— Πῶ, τί ἔπαθα! συλλογίζεται ὁ Γιαγκος, βλέπων τὴν μαύρην κηλίδαν, ἢ ὅποια ἀπλύνει ὁλονὴν εἰς τὸ πανταλόνι του. Δυστυχία μου καὶ νὰ τὴν ἰδῇ ἡ μη-

τέρα! Θὰ με τιμωρήσῃ πολὺ. Τί νὰ κάμω τώρα;.. Νὰ τὴν τρίψω; Θὰ γίνῃ χειρότερα. Νὰ τὴν σκεπάσω;.. Μὰ πῶς νὰ τὴν σκεπάσω;.. Νὰ πῶ πῶς μοῦ τὴν ἔκαμεν ἄλλος; Μὰ ποῖος; Ἐδῶ δὲν εἶνε κανένας, οὔτε ὁ Μίμης, οὔτε ὁ Τηλέμαχος, οὔτε ἡ Εἰρήνη... Μόνον ὁ μπαμπᾶς... Ἀ! μοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα! Τὸ ἦνρα! Στάσου νὰ ἰδῇς τί θὰ κάμω!

Καὶ μετ' ὅσον, σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ καθόλου ὁ πατέρας του, σῦρει τὸ καλαμάρι καὶ τὸ πηγάει ἐπὶ τὴν ἄκρην τοῦ τραπέζιου, ἴσια-ἴσια ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ πατέρα του, καθὼς τὸν ἐστήριζεν εἰς τὸ τραπέζι.

— Τώρα εἶνε καλὰ! συλλογίζεται ὁ Γιαγκος. Τὸ παραμικρὸν κίνημα νὰ κά-

μῃ, θὰ μοῦ ἀναποδογυρίσῃ τὸ καλαμάρι ἐπάνω ἐστὶν τραπέζι... Ἐστὶν θὰ φανῇ ὅτι ὁ λεκές τοῦ πανταλονιοῦ μου ἐγίνεν ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ πατέρα, καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ με μαλώσῃ. Τί καλὰ!

Ἀλλ' ὁ Γιαγκος ἐλογάριαζε χωρὶς τὸν ξενόδοχον. Ἰσα-ἴσα ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ πατέρας του ἐδιάβαζε τὴν «Κωμικοτραγικὴν Ἱστορίαν» τοῦ πρώτου φύλλου καὶ ἡ μέθοδος τοῦ κ. Πονηρίδου τοῦ ἐφάνη τόσο ἀστείαν, ὥστε ἤρχισε νὰ γελά μετ' ἡν καρδίαν του, νὰ σπασταρίζῃ ἀπὸ τὰ γέλια, νὰ κάμνῃ τὰ πλέον ἀποτομα κινήματα...

— Μάνα μου! τὸ καλαμάρι! τὸ καλαμάρι! ἔξφωνιζει ὁ Γιαγκος.

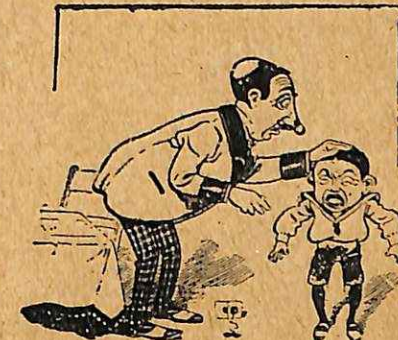
Τὸ καλαμάρι εἶχεν ἐκσφενδονισθῇ μετ' ὅσον ὀρμήν, ὥστε ὅλη ἡ μελάνη ἐχύ-

θη ἐπάνω εἰς τὸ πανταλόνι τοῦ Γιαγκου, καὶ ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ πάτωμα, ἦτο πλέον ἀδειανόν.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιαγκου ἐπαυσε ἀποτόμως τὰ γέλια, διότι ὁ Γιαγκος ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Τὸ πανταλόνι μου! πᾶσι τὸ πανταλόνι μου! ἐθρηνολόγει ὁ Γιαγκος. Τί θὰ πῇ ἡ μητέρα ποῦ θὰ τὸ ἰδῇ σὲ τέτοιο χάλι! Καὶ ἦταν τὸ κενούργιο μου. Χί, χί, χί!

— Ἐννοία σου, παιδάκι μου, μὴν κλαῖς, ἐγὼ πταίω. Τί ἀπρόσεκτος ποῦ ἤμουν, νὰ μὴ συλλογισθῶ πῶς ἦταν καλαμάρι ἐστὶν τραπέζι, καὶ νὰ κουνήσω ἐστὶν τὰ χερί μου. Μὰ φταίει λιγάκι καὶ ὁ κύρ Ἀνανίας, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ γελάσω τόσο. Ἀς εἶνε! ἐγὼ τώρα θὰ πάγω νὰ πῶ τῆς μητέρας σου νὰ μὴ με μαλώσῃ...

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ ἐξαφνικὸν ἐκεῖνο, τὸ πρῶτον αἶσθημα τοῦ πονηροῦ Γιαγκου εἶνε χαρὰ, διότι ἐγλύτωσε τὴν τιμωρίαν τῆς μητέρας του. Ἡ πρώτη ἐκείνη κηλὶς ἐσκεπάσθη, καὶ μετ' ὅσον παραπάνω.

Ἀλλ' ἴσα-ἴσα αὐτὸ τὸ «παραπάνω» ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ τὸν λυπῇ. Ἡ πονηρία δὲν τοῦ βγήκε σὲ καλὸ, διότι ἔχασεν ἕνα ὁλόκληρο πανταλόνι, καὶ ὅχι μόνον τὸ πανταλόνι, ἀλλὰ καὶ τὴν διασκεδάσιν τοῦ ἀπογεύματος...

Ναί, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐπῆγεν εἰς ἐνα βαπτίσαι· ὁ δὲ Γιαγκος ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπιτί, διότι οὔτε τὸ καλὸ του πανταλόνι ἔκαθαρίζετο, οὔτε τὸ παλῆτό του ἤθελε νὰ φορέσῃ.

Καὶ μόνος εἰς τὸ σπιτί, ἔλαβε καιρὸν νὰ μετανοήσῃ δι' ὅτι ἔκαμε, καὶ νὰ ὑποσχεθῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι αὐτὴ ἡ πονηρία θὰ ἦτο ἡ τελευταία...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΦΘΟΓΓΟΙ

Διατί οι μουσικοί φθόγγοι ώνομάσθησαν δό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί;

Όσοι έσπούδασαν μουσικήν, γνωρίζουν ότι ο Γουίνδος δ' Αρέτζο, ο έφευρέτης τής μουσικής κλίμακος, ώνόμασε τούς φθόγγους της ούτω από μερικούς στίχους ενός λατινικού ύμνου. τόν όποϊον έδίδασκεν εις τούς μαθητάς του, και τών όποιων στίχων αι πρώται συλλαβαί ήσαν κατά σειράν u t, r e, m i, κτλ.

Άλλ' ύπάρχει και έν άλλο άνέκδοτον περί τής όνομασίας αυτής, τό όποϊον είνε αρκετά έξυπνον.

Υπήρχε, λέγει, κάποτε εις την Ίταλίαν, βασιλεύς τις όνομαζόμενος Do. Μίαν ήμέραν, ο βασιλεύς αυτός ειπέ προς τούς υίους του: — "Όποιος από σās έλθη πρώτος αύθιον τό πρωί, και μου δείξη τόν ήλιον ανατέλλοντα, θά γίνη βασιλεύς και θά με διαδεχθῇ.

Τήν άλλην ήμέραν, εις από τούς υίους του, σηκωθείς πρώτος, έτρεξεν εις τό δωμάτιον του πατρός του και έφώναξε:

— Re mi fa! (βασιλέα με κάμνει!)

Και συγχρόνως, δείξας τόν ανατέλλοντα ήλιον, προσέθεσε:

— Sol la! (νά ό ήλιος!)

— Si! (ναί!) απήντησεν ο πατήρ, και... ή μουσική κλίμαξ έγινε!

Κατ' άλλους λογοπαίχτας, πάλιν, ή μουσική κλίμαξ όφείλεται εις μάμμην ελληνίδα, ή όποία είχεν έγγονον όνομαζόμενον Δώρον και τόσον πολύ φαγών, ώστε καθημερινώς του έφαλλε:

— Δώ ρε, μ ή φ ά σ ό λ α σ ύ!

ΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ

Μία σπουδαία όδγηία
διά τούς φίλους μας.

Φαίνεται, ότι οι πλέον αξιολύπητοι άνθρωποι δεν είνε εκείνοι, οι όποιοι στερούνται τάχαθά του πολιτισμού, άλλ' εκείνοι οι όποιοι, έν φ τ ά έχουν, δεν τόπολαμβάνουν από άγνοϊαν!

Φαντασθήτε, έξαφνα νά μήν ειξεύρη κανείς ότι ύπάρχουν ατμόπλοια και σιδηρόδρομοι, και νά ταξειδεύη άκόμη με μουλάρια και με καίκια! ή νά μήν ειξεύρη ότι ύπάρχουν πυρεΐα, και νάνάπτη άκόμη φωτιάν με τ σ α κ μ ά κ α! (έρωτήσατε την γιαιριάν σας νά σας 'πῇ τί είνε τ ά τσακμάκια!) ή νά μήν ειξεύρη ότι ύπάρχουν ταχυδρομεία, και νά στέλλη τās επιστολάς του με επιβάτην!

Θά μου ειπήτε, ότι οι σιδηρόδρομοι, ατμόπλοια, τα πυρεΐα, τ ά ταχυδρομεία, είνε τόσον κοινά και διαδεδομένα σήμερα, ώστε δεν ύπάρχει άνθρωπος που νά τ' άγνοῇ. Ναί! άλλα δεν συμβαίνει τό ίδιον με όλα τάχαθά, με όλες τās εύκολίας του πολιτισμού. Πολλά πράγματα

νά άγνοούναι άκόμη, και ύπάρχουν πολλοί άνθρωποι, οι όποιοι βατανίζονται με τās παλαιάς μεθόδους.

Και μία από τās εύκολίας αυτές, τās άγνοουμένας άκόμη από τούς περισσότερους, είνε και αι τ α χ υ δ ρ ο μ ι κ α ι έ π ι τ α γ α ι (mandat de poste.)

Όταν λέγω « από τούς περισσότερους », μή νομίζετε ότι λέγω καμμίαν υπερβολήν. Θά σας όμιλήσω με αριθμούς: Από 100 συνδρομητάς τής Διαπλάσεως παραδείγματος χάριν, οι 10, μόνον οι 10 θά στείλουν την συνδρομήν των διά ταχυδρομικής επιταγής, οι δε λοιποί 90 θά την στείλουν δι' επιστολής συστημένης.

Και όμως, σήμερα, κατ' τό πρώτον έτος του Εικοστού Αΐωνος, επιστολή συστημένη περιέχουσα χρήματα, είνε άπλούστατα... άναχρονισμός! είνε μία άποδοδος άνήκουσα εις τό παρελθόν. Διότι τό τε λ ε ι ό τ ε ρ ο ν μέσον άποστολής χρημάτων είνε πώρα πλέον αι Ταχυδρομικαί Επιταγαί. Είνε μέσον ταχύτερον, οικονομικώτερον και ασφαλέστερον.

Άς υποθέσωμεν, ότι πρόκειται περί συνδρομητού διαμεινοντος εις τό Έσωτερικόν, έντός τής Ελλάδος. Όπου σχεδόν ύπάρχει Ταχυδρομικόν Γραφεϊόν. ύπάρχει και Τμήμα Ταχυδρ. Επιταγών. Ό συνδρομητής αυτός δεν έχει παρά νά υπάγη εις τό Ταχυδρομείον και νά ειπῇ: «Θέλω νά στείλω μίαν Επιταγήν 7 δραχμών εις τās Αθήνας, προς τόν κ. Νικόλαον Παπαδόπουλον, διευθυντήν τής Διαπλάσεως.» Θά δώση τās 7 δραχμάς, θά δώση και 30 λεπτά διά την Επιταγήν, θά πάρη μίαν απόδειξιν, την ό ποίαν θά φυλάξῃ α ύ τ ό ς, και θά γράψῃ έν Δελτάριον προς κ. Παπαδόπουλον λέγον: «Σās στέλλω διά ταχυδρομικής επιταγής δραχμάς 7, διά συνδρομήν μου του έτους 1901.» Έτελείωσε. Τριάντα λεπτά διά την επιταγήν και πέντε διά τό δελτάριον, — με τριάντα πέντε λεπτά, έκαμε την δουλειάν του.

Άλλά και τό Δελτάριον άκόμη είνε περιττόν. Διότι, κάθε Επιταγή έχει τό λεγόμενον Α π ό κ ο μ μ α (Coupon) ένα μέρος δηλαδή, τό όποϊον συμπληρώνει ο άποστολεύς, και εις τό όπισθεν μέρος του όποϊου εϊμπορεϊ νά γράψῃ πāsαν παραγγελίαν σχετικήν με τ ά χρήματα, τ ά όποια στέλλει. Τί εύκολία!

Αν δεν ήξευρεν ότι ύπάρχει ή εύκολία τών ταχυδρομικών Επιταγών, ο ίδιος συνδρομητής θά έστελλεν επιστολήν συστημένην, και θά έξώδευε 40 λεπτά διά γραμματόσημον, και άλλα 10 τούλάχιστον διά χαρτί, φάκελλον και βουλοκέρι. Άλλά τό σπουδαιότερον είνε, ότι τ ά μὲν χρήματα τής Επιταγής, δ ε ν χ ά ν ο ν τ α ι π ο τ έ, έν φ μία συστημένη επιστολή τρέχει τόν κίνδυνον και νά χαθῇ, και νά κλαπῇ, και νά παραβιασθῇ.

Σημειώσατε άκόμη, ότι οϊονδήποτε ποσόν, από τό μεγαλότερον ως τό μικρότερον, και ένα φράγκον άκόμη, εϊμπορεϊ κανείς νά τό στείλῃ διά ταχυδρομικής επιταγής, πληρόνων ως δικαίωμα άποστολής 30 λεπτά διά ποσόν μέχρι 50 δραχμών, 50 λεπτά διά ποσόν μέχρι 100 δραχμών, και τ ά λοιπά.

Άς ίδωμεν τώρα τόν συνδρομητήν του Έξωτερικοῦ.

Έδω ή ταχυδρομική Επιταγή είνε άκόμη ευεργετικώτερα. Διότι, βλέπετε, ύπάρχει και ή διαφορά του νομίσματος. Έξαφνα ένας συνδρομητής από την Τουρκίαν, από την Αίγυπτον, από την Βουλγαρίαν, τί νόμισμα νά έγκλείσῃ εις την συστημένην επιστολήν; Θά εύρη ελληνικά χαρτονομίσματα; Και αν εύρη, πόςας δραχμάς πρέπει νά στείλῃ δι' 8 φράγκα χρυσά; Νά βάλῃ εις την επιστολήν χρυσά ή άργυρά νομίσματα; Μέγας κίνδυνος κλοπής. Έπειτα εις πολλά Κράτη δεν δέχονται επιστολάς συστημένες με χρήματα, και τότε πρέπει νά στείλῃ χρηματόδεμα, και είνε άλλη φασαρία αυτό. Η θά καταφύγῃ εις τόν σαράφην, και θάγοράσῃ τοκομερίδια ελληνικά, αν εύρη, ή τοκομερίδια ξένα, τ ά όποια πολλάκις δεν έξαργυροῦνται έδω εις τās Αθήνας ή γραμματόσημα, τ ά όποια πωλοῦνται έδω με έκπτώσιν, κτλ.

Όλους τούς κινδύνους τής συστημένης επιστολής, και όλες τās δυσκολίας του νομίσματος, εϊμπορεϊ νά τās άποφύγῃ, διά τής Ταχυδρομικής Επιταγής.

Με όλα τ ά Εὐρωπαϊκά Κράτη, έντός τής Ρωσίας, ή Ελλάς έχει σύμβασιν εκδόσεως Ταχυδρομικών Επιταγών. Επομένως, ο συνδρομητής του Έξωτερικοῦ, όπουδήποτε και αν εύρίσκειται εκτός τής Ρωσίας, εϊμπορεϊ νά υπάγῃ εις τό Ταχυδρομείον (οι δε έν Τουρκία, εις τ ά εκει Γαλλικά ή Αυστριακά Ταχυδρομεία), νά δώσῃ τās 8 φράγκα του, πληρόνων εις νόμισμα του τόπου του, και νά στείλῃ την συνδρομήν του άπλούστατα και ασφαλέστατα.

Κατόπιν αὐτῶν, θά όμολογήσετε πιστεύω, ότι δεν είνε πρακτικός εκείνος, όποϊος θά έπιμένῃ νά στέλλῃ συστημένας επιστολάς, άφ' ου έμαθε πλέον τ ε ι ν ε αι Ταχυδρομικαί Επιταγαί. Δε θά όμοιάξῃ, καθώς σās έλεγα εις την άρχήν, μ' εκείνον που ανάπτει φωτιάν με τσακμάκια, άφ' ου ύπάρχουν πυρεΐα;

Θά μ' έρωτήσετε: Και όσοι ζοῦν εις μικρά χωρία τής Ελλάδος, τ ά ταχυδρομεία τών όποιον δεν έχουν τμήμα Επιταγών, ή εις Κράτη τ ά όποια δεν ανταλλάσσουν Επιταγάς με την Ελλάδα, ή εις μέρη τής Τουρκίας, όπου δεν ύπάρχουν Γαλλικά ή Αυστριακά Ταχυδρομεία; Έ, αυτοί πλέον εϊμποροῦν νά στέλλουν τραπεζιτικές επιταγάς, τοκομε

ρίδια, γραμματόσημα και χαρτονομίσματα εις επιστολάς συστημένας, και τ ά τ ό πα λ α ι ό ν σ ύ σ τ η μ α. Άνάγκη και θεοί πείθονται.

ΦΙΛΟΠΡΟΔΟΣ

Υ. Γ. — Όσοι αναγκάζονται νά στέλλουν π ι ά σ τ ρ α, πρέπει νά λογαριάσουν 5 πιάστρα διά κάθε φράγκον χρυσούν (δηλαδή διά τ ά 8 φρ. τής συνδρομής πρέπει νά στείλουν 40 π i ά σ τ ρ α.) Οι έν Ρωσία, οι μη άπολαμβάνοντες του εϊσεργετήματος τών Επιταγών, εϊμποροῦν νά έσωκλείουν χάρτινα ρούβλια ή ρωσικά γραμματόσημα εις συστημένην επιστολήν (χωρίς νά δηλώνουν εις τό Ταχυδρομείον ότι περιέχει χρήματα, διότι τότε δεν την δέχονται,) ή νά στέλλουν την συνδρομήν των προς τόν έν Μόδητσφ καθογητήν κ. Αναστάσιον Μάλτον (Alexandrovski Prospekt No 3) αντιπρόσωπον τής Διαπλάσεως καθ' όλην την Ρωσίαν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Καθηγητής τών Μαθηματικών έρωτᾷ τόν Τάχην αν ειξεύρη τό μάθημα.

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά, άπαντᾷ ό Τάχης: τό ειξεύρω κατά προσέγγισιν.

Έστάνη υπό του Λιούτος τής Θαλάσσης.

Έν ύστερόγραφον:

Τήν παρούσαν μου στέλλω «Poste restante» και φρόντισε νά την ζητήσῃς από τό ταχυδρομείον.

Έστάνη υπό του Φαρόμυλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕ λίγα λόγια θάπαντήσω σήμερα εις όλους, διότι αι επιστολαί τής έβδομάδος αυτής είνε πάρα πολλαί, ο δε τόπος όλιγος.

Με λίγα λόγια έπίσης, άλλα θερμότατα και έχάρδια, θά ευχαριστήσῃ δι' έμού και ο κ. Φαίδων τούς φίλους μας εκείνους, όσοι έπροθυμοποιήσαν άμέσως νά τω επιστρέψουν τās Αγγελίας: τών Διηγητάων του με τās ύπογραφάς των και με τό αντίκριον του βιβλίου.

Διά τούς λύτας τών Πνευματικών Ασκήσεων. — Ο φίλος μου Ανδρέας Σκέφρης συνετάς Δελιλόγιον κυρίων όνομάτων (αρχαίων πόλεων, θεών, νηρηίδων, νυμφών, ήρωων, στρατηγών κτλ. κτλ.) χρησιμώτατον διά τούς καταγινομένους εις λύσιν ή σύνθεσιν Πνευματικών Ασκήσεων. Το Δελιλόγιον τούτο σκοπεύει νά τό εκδόσῃ, κινούμενος εκ πατριωτικῶν λόγων, διότι όλην την ώφέλειαν, ή όποία θά προκύψῃ εκ τής εκδόσεως, θά καταθέσῃ εις τό Ταμείον του Έλληνόπαιδος. Παρακαλεί λοιπόν τούς φίλους μου, όσοι θά ήθελαν νάγοράσουν τό βιβλίον μου μετά την εκδόσιν — θά τιμᾷται! φράγκον — νά τού τό δηλώσουν έντός δεκαπέντε ήμερών δι' επιστολής των ως εξής: Προς τόν κ. Ανδρέαν Δ. Σκέφρη, εις Λευκάδα. Και αν αι δηλώσεις αὐται θά είνε αρκεταί, τότε θά προβῇ εις την εκδόσιν.

Σταριτιάτις Χειλωνίς, τό ψευδώνυμον που ηρείς είνε έλευθερον και εϊμπορεϊ νά τό λήθῃ. Δι' προσέσεις σου εις τό προσέχεις "Αρθος Αρθέων [Ε] πραγματικώς, σου άξιζει τό Έβσημον διά την απάντησιν εις τ ά Μικρά Μυστικά.

Διαψευθεΐσα Έλπίς, θά λάβω ύπ' όψει μου

την παράλησίν σου. Άλλά διατί νά είσαι τόσον άνοητός; Δεν παραδέχεσαι άρ ά γε ότι ή ύπομνή ήνε προτέρημα; Φάσμα τής Νυκτός [Ε Ε] διά την ώραϊοτάτην επιστολήν. Εις τό χέρι σου είνε νά διακριθῇς φέτος και νά μη ζηλεύς κανένα. Φθάνει νά φαίνεσαι συχνότερα.

Άρχιναύαρχε Εὐρυδιάδῃ [ΕΕΕ] κ' εγώ θά έπεθώμουν πολύ νά δημοσιευθῇ αὐτή ή ώραϊοτάτη επιστολή. Άλλ' επειδή δεν έχω τόπον, πρέπει νάρκεσθῃς εις τ ά τρία εύσημα.

Κύριοι και κυριαί! σέβας εις την Ζωήραν Φλόγα! Έγινε δεκαέξ έτών, και τού λοιπού, κατ'άξιν Νόμον, θά κατατάσσεται εις την Μεγάλην Τάξιν, Μού το γράφει σήμεραν εις μίαν ώραϊαν επιστολήν [Ε] και βέβαια κάποιος φούβνος θά γκαρμίσῃ, διότι αὐτή ή φίλη μου γράφει πολύ σπανίως...

Δημήτριε Ι. Άποστολίδῃ, ή διεύθυνσις του Μαυρογιάννη είνε όπως την είδες εις την Δημοσίευσιν, ώστε εϊμπορεϊς κάλλιστα νάποταθῇς προς αὐτόν άπ' εύθείας, άνευ τής μεσολαβήσεώς μου. Και αὐτό γίνεται δι' όλες τās Δημοσιεύσεις.

Άργυρῷ Πανσέληνος, έχεις τās θερμότητας εύχάς μου, καθώς και όλου του σπικτικού, διά τούς εύτυχέως άρραβωνάς τής άδελφῃς σου. Σ' εύχαριστῶ δε πού είχες την καλσύνην νά μας ένθυμῇς: και νά στείλῃς τόσον ώραϊα κουφέτα. Νά ζήσουν!

Ψάρι τής Ξηρᾶς, τ ά παλαιά αὐτ ά φυλλάδια, που χρησιμοποιοῦνται ως περικαλύμματα τών νέων, είνε φύλλα όλως όδλου περιττά και άχρηστα, είτε σχισμένα εις κανένα μέρος, είτε στραβοτυπωμένα, είτε λερωμένα κτλ. Όστε μόνον κατ'εμάχια εϊμποροῦν νά χρησιμεύσουν, και δι' αὐτό γίνονται περικαλύμματα.

Σ' εύχαριστῶ πολύ-πολύ διά τό ξεσπάθωμα, μικρούλα μου Έλενίτσα Στυλιανίδου. Διατί δεν πέρνει κανένα ψευδώνυμον, νά μου γράψῃς κάποτε;

Τρικυμιώδῃ Μαλέα [ΕΕ] με μεγάλην χαράν έλαβα την επιστολήν σου, υποθέτω δε ότι με την ίδιαν χαράν και οι φίλοι μου σ' έπαναδελύκουν μετά τόσον καιρόν. Η περιγραφή σου ώραιότατη. Σ' εύχαριστῶ θερμότατα και διά τās ενεργείας.

Αιθέρ, [Ε] ή Μαγική Εικών σου πολύ εύφυς, αλλά όχι και τεχνικά σχεδιασμένη, ώστε νά δημοσιευθῇ. Ναί, περί του «Όρεόκον» έμαθες πολύ σπουδαίον μυστικόν, άλλα θά χάσῃς την εύχαρίστησιν, την όποιαν θά αισθανθῷς, οι συνάδελφοί σου, όσοι θά τό μάθουν έξαφνα...

Νοσταλγώσα Έλληνίς [ΕΕ] διά την ώραϊαν επιστολήν με τās έντυπώσεις εκ του «Μικρού Λόδου». Ο συγγραφεύς τών «Ανεψιών» του κ. Βώρκε είνε άγνωστος, διότι τό μυθιστόρημα αὐτό έδημοσιεύθη άνωμαλώς. Τό πορτσονγαί ελληνικά λέγεται βαλάντιον, τό δε μαρτὸν μετεφράσθη θαλψιγέριον, άλλα δεν μου άρέσει καθόλου αὐτή ή λέξις.

Άσπασμοί, πληροφορία: ή Θεραπειὰς τών Μουσῶν δέχεται την υπό τής Αῤρας τής Κερκύρας προταθεισαν Άλληλογραφίαν και άναμένει επιστολήν με τόνόμα της — ο Δημ. Ν. Ζοριπᾶς πληροφορεϊ την Πενθοῦσαν Καρδίαν, ότι δύναται νά εύρῃ τό ψευδώνυμόν του, αν ένώσῃ χροῖμα, ποτάμι και άβρην — αι Άδελφαί Φαριακίδου άνασπαζόνται την άγαπητήν των Αῤραν τής Κερκύρας — ή Ναυακῷ έρωτᾷ την Κατασαρμάλλων αν δέχεται νά της φανερώσῃ τόνόμα της δι' επιστολικού δελταρίου, διά νά της το φανερώσῃ κ' εκείνη. — Αὐταί αι πληροφορίαι ήσαν από την προηγουμένη έβδομάδα: διά τās σημερινάς δεν έχω τόπον, και όσοι μου έγραφαν τίποτε σπουδαίον, παρακαλοῦνται νά τ ά έπαναλάβουν.

Έγκρίνουσα τ ά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαρᾶς εις την Άλληλογραφίαν μου και τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους:

Σκόνην τών Αῤθων (Σ. Μ. αὐτό ήτο έλευθερον) Κορινθιακόν Κῆμα (Ι. Ο αὐτό έξέλεξα) Θαλάσσιον Κῆμα (χωρίς άρχικά) Φιλισέ μου και την Μικρούλαν Μαρίαν και ειπέ της ότι αὐτό θά είνε τό ψευδώνυμόν της) Πετρώδῃ Νάζον (Μ★★ αὐτό ήτο καλλίτερον) Γλυκὴν Ζέφυρον (Δ. Α. [Ε] και διά την ώραϊοτάτην επιστολήν) Σοφὸν Σολομῶντα (Ν. Δ. Κ. αὐτό έξέλεξα) Νέμον (Π. Σ. ίδου τό προτιμώμενον) Άπῆνα Έλευθερίας (Θ. Π.) Έβσημον Ιον (Ε. Α. νά μου φιλήσῃς και τόν μικρόν άδελφόν, που έξετρελλάθη με τόν Φασουλάκην) Άρχιστράτηγον Μπαθάρ (Κ. Ρ.) Άετιδέα (Δ. Π.) και Λιοντιμέρον Βράχον (Μ. Κ. αὐτό έξέλεξα.)

Μικρά Μυστικά εϊποθυμῶν νάνταλλάξουν: τό Άρθος τής Τζουμῆς με την Λαλιμᾶν, (την όποιαν γνωρίζει.) Άρθος τού Ματίου, Άργὸ Μενεξεδάκι και Όραϊαν Έλλάδα — τό Πηννὸν τής Έοήμου με την Καρδερῖαν, Νοσταλγὸν Έλληνα και Άρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ο Ένας με την Πειραιϊκήν Αῤραν, Αῤραν τής Κερκύρας και Ρωσικήν Καραμέλιαν — ή Έλληνική Φουστανέλλα με την Γρυιάραν, Κυκλαδίτην, Καλιμῶν και Τριανταφυλλένιον Κάμπον — ο Σοφὸς Πιττακὸς με την Ένδοξον Φαριακήν, Μανταρίνι τής Χίου και Ζηλεμένην Βοσχοπούλαν — ή Λιακή Μαργαρίτα με τόν Άφρικανόν, Νέον Ναύτην, Όραίους Πρίγκιπας, Ναβουχοδονόσορα και Έθνικόν Γύμον — ή Μαργαριτοφόρος με τό Μαριμένον Φιλόλον, Ηλιον τής Αῤρης, Έλληνικόν Έδαφος και Κρητικόν Κάστανον — ή Τσιγγαρέλλα με τόν Άφρικανόν, Άνεμοστρόβιλον και Πραϊστον — ο Κεραμιδόταξ με την Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν (την όποιαν γνωρίζει,) Ιον τού Άργου, Ένδοξον Φαριακήν και Φασομάλιν — ο Χρυσὸ Ψαράκι με την Φασοφορίζουσαν Θαλάσσαν, Ποιμενίδα τού Πηλίου και Πειραιϊκήν Αῤραν — ή Αῤῥ με την Κρητικὴν Σημαϊαν και Μενεξεδένιον Μπουσκετάκι — τό Τίχ Τάχ με την Κυκατίζουσαν Θαλάσσαν, Όραϊαν Έλλάδα και Κετρί — ο Νοσταλγὸς Έλλην με τόν Τιδὸν τής Νυκτός, Καραγιούλην και Σανθὴν Έλληνοπούλαν — ή Μελαγχολική Σεληνολάτρις με τόν Αὐθεντην τού Μωρέως, Χρυσὴν Αὐθοδέσμη (με τόνόμα της) και Άργεϊον τής Εὐτορίας — ή Μαγική Εικών με την Θεραπεινίδα τών Μουσῶν, Έαρ τών Καρδιῶν, Έλληνίδα τού Βορρᾶ και Βασιλίδα τής Εοήμου — ο Λεοπαρδάλις με τόν Αῤλον, Έλληνικήν Ναυαρχίδα, Ψάρι τής Ξηρᾶς και Αῤριναίαν Αῤθων — τό Νευροσπαστον με τό Αυσόχαρτον, Κυματίζουσαν Θαλάσσαν και Έβσημον Έλληνίδα — ο Σροκαλεβάντες με την Γλυκίαν Καρδίαν, Κετρί, Αερόστατον και Ποιμενίδα τής Αῤρης — ή Πειραιϊκή Αῤρα με την Γνώ, Έλαφράν Ακατον και Αμυγδαλίαν τής Κρανῆς.

Από ένα γλυκό φίλκι στέλλει ή Διαπλάσις προς τούς φίλους της: Φάρον τής Μυκόνου (εύχαριστῶς θά δεχθῷ και τόν άδελφόν σου) Παρασκευὴν Γ. Τσουβαλιζή (θα είδες εις τό προηγουμένον τό ψευδώνυμόν σου: σήμεραν θέλω αν και άργά, νά σ' εύχρηθῷ διά τ ά γενέθλιά σου) Σοφὸν Πιττακὸν (τό έστείλα.) Αὐτοπόμνην Καρδίαν (εύτυχός δεν είχε δημοσιευθῇ τό δελτίον όταν μου έπεσπρῆξῃ ή άπόδειξις: άλλως θά ήτο άδύνατον νά σ' εύχαριστήσω) Σφριανὸν Ορίοντα, Καλῶς Όριους (γνωρίζω την άγάπην σου, και είνε περιττόν νά δικαιολογήσῃς) Γεράσιμον Α. Αισαράτον [ΕΕΕ] διά την ιδέαν σου, την όποιαν κ' έγώ από πολλού μελετῶ) Αῤησυχον Πνεῦμα (έστείλα.) Κρητικόν Κάστατον (φιλήσέ μου και την άδελφούλαν σου, που είνε ένδοξασμένη με τόν Ροβινσῶνα Φασουλάκην) Δίχρωμον Φοβίαν (ή όποία μου έ

καμε καὶ τέταρτον ξεσπᾶσμα! [Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράρεις·) Ναυορχοδόνοσρα (ἀλήθεια, πλήθος διαδιδάσκων εἰς τὸ σπίτι σας· νὰ μου ζηρετε· θὰ διαδιδάσκω εἰς τὴν συνεργατρίαν μου Δὲν· Ἀριάδην τὰ συγχαρητήριά σου·) Γηραιὸν Νέστον, Κωστέ. Δημ. Ρέτον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὥραιαν κάρταν·) Μικρὰν Χωριατοπού- λαν (καθόλου δὲν μ' ἐκούρασεν ἡ ἐπιστολή σου· ἀπεναντίας μὲ ἠγαρήσθησε πολὺ· σοὺ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες·) Συντηγνὴν Ἡμέραν (εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ποῦ σου ἀρέσουν τὸσον τὰ ἐφετεινὰ ἔργα, καὶ ποῦ μὲ ἀγαπᾷ· τὸσον πολὺ·) Θε- ραπεινίδα τῶν Μονοῦν (εὐχαριστῶς·) Ἀνοι- χιὰτικὴν Βραδυὰν (δὲν γνωρίζω νὰ σε πληρο- φορήσω· αἱ προτάσεις σου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς·) Λευκὸν Κρίνον (ὥρα τὰ Παιδ. Πνεύματα· αἱ Ἀσκήσεις ὅμως δὲν εἶνε δεκταί, παρὰ διὰ Διαγω- γισμὸν, καὶ σε παραπέμπω εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ· σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξε- σπᾶσμα· ἀλλὰ παρὰ νὰ μὴ μου γράψης ἄλ- λην φορὰν· διακρίσεις δὲν κάμνω, διὸς σὰς ἀ- γαπῶ ἐξίσου·) Ἀρχαίαν Σπάρτην Ἐθνηκὴν Ἐορτήν. Λεονταυτοπούλαν (μὰ δὲν τὰ εἴπα- μεν· αἱ προτάσεις γίνονται ἀπὸ ψευδώνυμον πρὸς ψευδώνυμον·) Κατσαρομάλλων ([ΕΕ] ὅλα καλὰ, ἀλλὰ κύτταξε νὰ μὴ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου χωρὶς λόγον, γιὰτὶ πάσι, δὲν ἔχεις εὐσημα, ὅσον ὥρα τὰ γράμματα καὶ ἂν γράψῃς τῶρα, βλέπεις, σὲ ξεφουρνῶν ὅλοι ὡς Κατσαρομάλλων, εἰμπορεῖ νὰ ξεφουρνῶσιν τὰ καλλιὰ σου·) Ὁράτιον Κό- κλην (αὐτὴ τὴν ἀργοπορία δὲν πειράζει· πειράζει ποῦ δὲν μου γράφεις ποτέ·) Μυστηριώδη Φύ- σιν (θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ἡ μαμὰ σοῦ ἔκαμε φέτος τὸ καλλιτέρον δῶρον·) Ἀνδρέαν Γ. Σταματό- πουλον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν φίλον ποῦ μου ἐσύ- στησες· ἀλλὰ διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως·) Μαριμένον Φύλλον (τὸ ὁ- ποῖον θαύλομαι τὸ λαμπρὸν παρὰδειγμα τῆς Κωπηλατικῆς Κύθου, εὐγὲ τοῦ!) Παρθενῶνα (εἶπα ὅτι ὁ «Ὁρενός» θὰ διακρίσῃ διὸν τὸ ἔτος· αἱ δὲ «Ἀνεψιὰ» ἐξ ἑως ἐπὶ μῆνας·) Γε- ράσιμον Καραουλάνην (ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας·) Σαθὴν Ρωσίδα, Κωπηλατικὴν Κύθον ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ Λαυρίου· πολὺ ἐγέλισα μὲ τὸ ἐπιστόδι- ον·) Ἀρσοσίαν τῆς Ὀσσης, Καυκασίαν (ἔλα- βα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσω πολὺ γρήγορα·) Κάλυκα Ρόδον (ἀνίκα δι' ἐ- μέ· ἡ ἐπιστολή σου· σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μου ξαναγράψῃς καὶ νὰ ἐξηγήσῃς καλλιτέρα, διότι δὲν ἐνόησα τίποτε· λέγεις τὰ καθάρᾳ·) Κρητικὴν Ναυ- τιστοῦ (ἡ ἀδελφὴ σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως· προτάσεις μὲ δύναντα δὲν δημοσιεύ- ονται·) Πῶς με λέγε (ἡ ἀπάντησίς σου εὐφρε- στάτη· ἡ διαφορά τῶν δρ. 2, 20 δὲν θὰ πρέξω- πτεν, ἂν ἔστειλῃς τὸ ποσὸν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς·) Ἀνθος τῶν Λεωάνων (ἐννοεῖται ὅτι θέλω νὰ μου γράψῃς διὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀνα- μένω·) Ἐνταρχον Ἐαρ, Ἀγγελον τῆς Ἀγά- πης (κ' ἐγὼ ἐλπίζω φέτος δὲν θὰ σου γλυ- τώσῃ...·) Ἀποπεῖσαν Ἐλπίδα (αὐτὰ εἶνε ἐξαρέσεις, καὶ δὲν πρέπει νὰ σου κίμουν ἐν- τὺπωσιν· νὰ ἤξευρες πόσας συνδρομὰς ἔχω καὶ δεκαοκταετῆς ἀκόμη...·) Γ. Κορφατοπού- λον (ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν·) Μαρίαν Ἀτω- νίου (χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλὰ· ὁ πατέρας σου ἔχει πολὺ δίκαιον· πρέπει νὰ μου γράψῃς·) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρόν (ἔτσι· σιγά-σιγά θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν τελειότητα, ἡ τοῦλάχιστον πλη- σίον εἰς αὐτήν, διότι τὴν τελειότητα δὲν τὴν φθά- νει κανείς·) Αἰκατερίνην Γ. Οἰκονομίδου (ση- μέριον πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου· ἦρως καὶ ἡρώδης ἐκπατρίστῃς νὰ λέγονται τὰ κύρια πρόσωπα τῶν μυθιστορημάτων, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ πραγματικοὶ ἦρωες· καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ τὰ πρῶ- τα ἔτη καὶ μυθιστορήματα διηγούντο ἱστορίας ἡ-ρώων·) Γ. Λεονταυτοπούλαν, Χριστομακρή Δίρη, Φάρον τοῦ Βοσπόρου, Ἀνδρόχαρον. (κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ· ποῦ θὰ σ' ἔχωμεν πάλιν εἰς τὴν συνεργατρίαν μας·) Πικραμένην Καρδίαν

λαν, Ἀυτοκράτειραν Εὐδοκίαν Ὁραίου Πρί- κτας (βεβαίως, ἡ ἰδέα εἶνε πολὺ καλὴ· ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ νὰ ἐπιτύ- χῃ, δυστυχῶς δέ, καὶ ἄρῃ δὲν ἔχομεν·) Μικρὸν Γυνασιστοῦ (θὰ μου στέλλῃς ἀπὸ μίαν ταινίαν, ὅσας καμνὲς παραγγέλλαν τῶμων, Μ. Μυστικῶν, βιβλίων κτλ. σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ δευτέρον ξεσπᾶσμα·) Ρωμαιοὺς Κιέροντα (δύνανται, ἀποτεινόμενοι κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἐν τῶν μελῶν, ὅποιον γνωρίζεις·) Λαφροστερῇ Ναύαρχον (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (ἐλήφθῃ ἐγκαίρως·) Ἀδελφὴν τοῦ Μωρέως (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου· καλῶς νὰ ἔλθῃ·) Βράχον τῆς Κρανῆς (ἔστειλα·) Ρο- μαντικὴν Καρδίαν (σὲ παρακαλῶ νὰ διαβί- σῃς τὰ θερμώτατα συλλυπητήρια μου εἰς τὴν φίλην μου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς της·) Τρικυμίας (μὰ τί ἔγινε· τὸσον καιρὸν· τὸτον σπάνια θὰ μου γράψῃς σὺ· λυποῦμαι ποῦ ἔτυχε σήμερον νὰ ἐλήφθῃ ἐγκαίρως·) Ἀδελφὴν τῆς Βάδης (ἔλαβε καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου· καλῶς νὰ ἔλθῃ·) Κληῶσιν τῶν Δώρων·) Ἀγριοτριαντα- φυλλίαν (ἐλήφθῃ· θὰ ἐπρωτιοῦσα νὰ ἐπαίξατε παιδικὰς κομωδίας, ἀφ' οὗ εἰδοὺς παιδιὰ·) Ἐλ- ληνικὴν Φουστανέλλαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὥ- ραιον δελτάριον· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ἐνεργαῶς·) Τροσύχραν (ἔστειλα· τὸ ὄνειρόν μου ἦρесе πο- λὺ·) Φασουλίκην (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετε- λήσθησαν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ, δι- ὅτι δὲν ἤρκεσθῃς μόνον νὰ ἐγγράψῃς εἰς τὸ βι- βλίον τοῦ, ἀλλ' ἐκράτησες τὴν Ἀγγελίαν διὰ νὰ ἐγγράψῃς καὶ ἄλλους· αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν γίνονται ἀπὸ ψευδώνυμον πρὸς ψευ- δώνυμον, κατὰ κανόνα ἀπαρτίζονται· δὲν το εἶδες εἰς τὸ ἐφετεινὸν Ὁδηγόν·) Ἀρκίαν τοῦ Γα- λατερῆ (εὐχαριστῶς·) Μικρὸν Ἀνθοκόμον (βρα- βεῖον ἔστειλα· καὶ εἰς ἀνώτερον·) Ναυσικῶν, Ἀ- λεποῦν (ἔστειλα τοὺς τόμους χρυσοδέτους· φίλη- σέ μου καὶ τὸν Φρόνιμον·) Μεσολογιτάκι (χαίρω ποῦ σου ἀρέσουν τὸσον τὰ ἐφετεινὰ μυθι- στορήματα· εὐχαίκα καλὰς προόδους εἰς τὰ μαθήματα, ἂν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω·) Συναχω- μένον Ποταμὸν, Πάμισον (ἀδύνατον εἰς τὴν δεκαετησίαν ποτὲ δὲν γίνεται λάθος·) Ἀρι- στέα ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) Μέ- λισσαν (ἀπὸ τὰ δύο, τὸ ἐν θὰ δημοσιεύσῃ·) Ἀργυρὰν Σιρίχραν (ἔστειλα· ἀντασπίζομαι τὴν Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ χαίρετὸ τὸν καλὸν σας πατέρα·) Ἐλλήνην Σημαιοφόρον (ἔστειλα·) Ἰῶν τοῦ Ὁδρανῶ (ἐλπίζω·) Ἀρε- μοσίαν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) Ἐλπίδα τῶν Ἀνταρχῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶσμα· τὸ τετραδίον νὰ το δώσῃς εἰς τὴν Βίρωναίαν τῆς Βίμαρμένης·) Ἰωάννην Χ. Σολωτὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραιαν κάρταν·) Μυστικὴν Φωνήν (θὰ ἐστέλλω, πρὶν φθάσῃ τὸ τετραδίον σου μὴν ἀνησυχῇς·) Δ. Ν. Παπα- ριωτοπούλον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν νέον φίλον ποῦ μου ἔκαμες· ἀλλὰ διὰ ψευδώνυμον· πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος·) Ξενιτευμένην Σινωπί- δα κτλ κτλ·

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 3 Φε- βρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, διὰ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω- τας λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πᾶσαι εἰν τῷ ἱερῷ μου καὶ ἡ γυνὴ μου, ὡς ἐπὶ τῆς 20 Μαρτίου καὶ τῆς 20 Μαρτίου.

46. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτον μου θὰ εὐρῇ εἰς πᾶσαν κεφαλὴν Τὸ δευτέρον μου εἶνε εἰς τὴν Γραμματικὴν. Ὅσον σύνολον μου βλέπεις οὐράνιον τι σῶμα, Ποῦ ἔως δὲν το εἶδες εἰς τὴν ἑσπέρ σου ἀκούει!

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Πνεύματος ἁγίου.

47. Δημιουργία Ἀνέμια.

Μακρὺς μακρὺς καλὸς γέρος, Καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει.

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Μελίσσης.

48. Συλλαβόγραφος.

Εἶνε ζῶων· κ' ὅλοι οἱ λύται· ἐνκοῦτατα θὰ ἰδοῦν, Πῶς ἐν μόριον κ' εἰς φθόγγον· μυστικὴς τὸ ἀποτελοῦν. Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Θεοφάνους.

49. Στοιχειογράφος.

— Πές μου, φίλε, τὸν ὀνόμα σου.

— Τὸν ὀνόμα μου τί γυρεύεις;

— Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.

Καὶ ἂν μὲ ὀξυτονίσῃς,

Θὰ μάκους καὶ θὰ χορεύῃς.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Φίλιππου τῆς Σερβίας.

50. Δεκτωτῶν.

★ ★ ★ ★ ★ Νάντικα σταθοῦν οἱ ἄστε-
★ ★ ★ ★ ★ ρίσκοι διὰ γραμμάτων, ὡ-
★ ★ ★ ★ ★ στε καθεῖως καὶ ὀρίζον-
★ ★ ★ ★ ★ τῶς ἀναγινώσκονται κα-
★ ★ ★ ★ ★ τὰ σερᾶν· α') πόλις ἑλλη-
★ ★ ★ ★ ★ νική. β') πόλις ἑλληνική
★ ★ ★ ★ ★ ἐπίσης· γ') κήρυξ βροντο-
★ ★ ★ ★ ★ φωνος δ') φιλόσοφος ἀρχαῖος.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ Κασσιάνου.

51. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς :

Ι Γ Ι Ε Ν

Τ Ε Δ Κ Ι

Σ Μ Δ Α Ρ

Ε Ν Δ Ι Ε

Δ Ο Φ Ο Π

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Θεοφάνους Α. Πανδίου.

52. Μυστικὴ Ἐρωτήσις.

Ὁ διδάσκαλος : — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε

ὁ

Ὁ μαθητής : — Ὅνομα ἐπιθετον.

Ὁ διδάσκαλος : — Μπᾶ ! Καὶ πῶς κάμνουν

λοιπὸν τὰ τρία γένη;

Ὁ μαθητής : ὁ ἡ τὸ

Ὁ διδάσκαλος : — Μὰ τί λές, παιδί μου !

Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἀρχαῖος Βασιλεὺς, τὸ θηλυκὸν

ἡ κάτοικος νήσου, καὶ τὸ οὐδέτερον ἀπλοῦν

συγκριτικόν ! Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἀρχιμεταφράστη.

53. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Τὸ ὄνειρόν μας.

2 5 6 7 9 = Ἀγγεῖον.

3 2 8 5 9 = Οὐράνιον σῶμα.

4 1 7 6 5 2 8 9 = Πόλις τῆς Ἰταλίας.

5 6 5 9 = Ὑγρὸν.

6 2 8 4 8 5 9 = Ἱστορικὸς ἀρχαῖος

7 2 2 5 9 = Ἀντωνυμία.

8 2 8 9 9 5 9 = Ποταμός.

9 1 2 3 4 3 = Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Μινεξένου Μπουκετάκη.

54. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα πέντε ἑλληνικῶν νήσων

σχηματίζουν τὸ ὄνομα ῥωμαίου Ἀυτοκράτορος.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἀγνὸ Μινεξένου.

55. Φωνηεντολόγος.

★ ★ — ψδμπτρς — κτ — π — πλν — σ — μτρν — ψι

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἀγνὸ Μινεξένου.

56. Γρίφος.

Ω Π δ ν Μ φ Ρ ν 1

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἐξουσιοῦ Ναυολιόντος.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ.

[Ἡ ἑξῆς λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀντιμετακίσεις τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρῶτα δημοσιεύματα χωρὶς ὄνομα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ ἱερῶν μου, μέχρι τῆς μεση- μέρας τῆς Δευτέρας, τὸ θαυμάσιον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἑξαμήνου Σαββάτου, ἄλλως μὲν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Παρακαλῶ τοὺς εὐαρεστομένους νὰ μου στέλ- λωσιν εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτά- ρια, κ' ἐγὼ θὰ τοὺς ἀνταποδίδω τοιαῦτα. Ἡ δι- εύννοσίς μου: Σωτήριον Ε. Σταυροπούλου· εἰς Δίφρον. (Α. 15)

Ἀν' ἀλλάσω 10—50 γραμματόσημα ῥωμο- νικὰ παλαιὰ διὰ ξένων παλαιῶν. Ζητῶ κρη- τικά. — Georges Sclavos, Braila (Roumanie). (Α. 14)